

והיינו, וכי טוב הוא לעשות כן? הרי המעות שהוא חייב לשומרין ולקוצרים הם הרבה יותר משווי העומר, והיאך הוא מחלל מעות הרבה על שיווי מועט?

אמר רבי יוסי בשם רבי אחא בשם רבי בא: כל מה שיתן כנגד העומר בשביעית — הן הן דמיו משעיה ראשונה! דמחשיבין את שווי של העומר לפי מה שצריך להשקיע בשמירתו, וכיון שהוא נצרך לשומרין הרי דמיו מרובים כדמי השמירה.

**תנא:** אף בפתחי אבנים [המסתתים אבנים] לצורך בנין הבית כן הוא עושה בנתינת שכרן, וכדמפרש:

**כיצד הוא עושה?** נוטל מעות בהלואה מן השולחני, ונותן לחוצבין ולסתתין בשכרן עד שלא תנתן האבן על גבי הדימום [שורת האבנים בבנין].

ומשניתן האבן על גבי הדימום — מביא מעות מתרומת הלשכה, ומחללין המעות עליה, ופורע את המעות שיצאו לחולין לשולחני.

וגם על זה הקשתה הגמרא: וכי טבות לעשות כן? והרי אין שווי אבן הבנין עולה כדי שכר האומנין, ואיך שכרן מתחלל על האבן.

אמר רבי יוסי בשם רבי אחא בי רבי בון בשם שמואל: כל מה שיתן — הן הן דמיה בשעיה ראשונה! כי מכיון שהוצרכו האבנים לסיתות הרי דמיהן מרובים, והם שוים כשווי

אמר ליה רבי מנא: שפיר קמבעיא לן אם מותר לזרוע בשביעית לשם הבאת העומר, ולא אכפת לן שאין השיריים מותרין.

כי נעשה הדבר כאותם המנשה דברים שנמנו במסכת פסחים, שהן באין וקריבין אף כשהן בטומאה, ואין נאכלין בטומאה.

ועומר ושתי הלחם נמנין ביניהם, הרי אף שאין השיריים נאכלין, מכל מקום הוי קמיצה כשירה.

ועתה דנה הגמרא בשאלה כיצד ניתן לשלם לשומרים מתרומת הלשכה, למרות שהיא הקדש, ואסור לעשות בה שימוש חולין מדין מעילה.

והוינן בה: מה ששנינו כי שומרי ספיחין נוטלין שכרן מתרומת הלשכה — כיצד הוא [הגזבר שנותן להם שכרן] עושה?

היאך הוא נותן להם מעות הקדש, הא אין הקדש יוצא לחולין בלא חילול?

ומפרשת הגמרא: הגזבר נוטל מעות מן השולחני בהלואה, ונותן לקוצרין ולשומרין בשכרן עד שלא [קודם] שיקרב העומר.

ואחר כך מביא מעות הקדש מתרומת הלשכה, ומחללין את המעות עליו, [על העומר הקצור], ועל ידי כן העומר מתקדש והמעות יוצאין לחולין. ואת המעות האלו שיוצאין לחולין פורעין לשולחני עבור הלוואתו.

ומקשה הגמרא: וכי טבות כן!?

מה שכתב החזון איש שיש לדחות, סימן כב, ג.

דין נעבד לקומץ על השירים שאינם נאכלים, והוא דין מהתורה [חזון איש שביעית יו, ועיין